

De familie de Vries

Vrolijk en actueel blijspel in vier bedrijven

door

RUUD VAN LING

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE FAMILIE DE VRIES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RUUD VAN LING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2008 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

HENK DE VRIES - leeftijd ongeveer 50 á 55 jaar. Gescheiden van Vera de Vries, die hij al ruim 10 jaar niet gezien of gesproken heeft: hij mijdt haar. Henk is vertaler van Oosteuropese literatuur en oud-helicopterpiloot. Hij is de vader van Judith de Vries.

ROEL DE VRIES - leeftijd 30 á 40 jaar. Aanstaaende man van Judith. Verslaafd aan televisiekijken, vooral sport en in het bijzonder voetbal! Van beroep touringcarchauffeur.

CHARLES (KAREL) DE VRIES - leeftijd tussen de 50 en 60 jaar. Gelikte zakenman van het yuppen-type, met een voorliefde voor "zaken-met-een-luchtje", alsmede onroerend goed-transacties en beleggingen. Zakenman van het yuppen-type, met een voorliefde voor "zaken-met-een-luchtje", alsmede onroerend goed transacties en beleggingen.

JUDITH DE VRIES - leeftijd 25 á 30 jaar oud. Dochter van Henk de Vries en Vera de Vries. Reisleidster/hostess op een touringcar naar Spanje. Aanstaaende vrouw van Roel de Vries.

SONJA DE VRIES - leeftijd tussen de 45 en 50. Moeder van Roel de Vries. Leidt een huis-van-plezier. Handelt in van alles en nog wat.

VERA DE VRIES - leeftijd ongeveer 50 jaar. Ex-vrouw van Henk de Vries. Moeder van Judith de Vries. Huisvrouw. Woont samen met Charles (Karel) de Vries. Was ooit lerares Oude Talen. Veel make-up en véél bling-bling.

TANJA DE VRIES - leeftijd ongeveer 25 jaar. Dochter van Charles de Vries. Gelooft erg in het spirituele, new-age, tarot, wicca.

MEVROUW SVETLANA IBRIMOVIC - vluchteling met verblijfsstatus uit Bosnië. Kamerverhuurster. Spreekt met een zwaar Oosteuropees Duits/ Russisch accent. Kamerverhuurster, tussen de 55 en 60 jaar oud.

MEI LING WAN - Chinees studente medicijnen. Rond de 25 jaar oud. Om haar studie te kunnen betalen kookt ze, wast ze en strijkt ze. Van Chinese ouders, maar in Nederland geboren. Wil later wel graag naar China om daar arts te worden.

VALENTIJN DE VRIES - inspecteur van politie. Kan iedere leeftijd hebben. Kan geënt worden op typische politiekarakters als bv Morse, Frost, of De Cock, maar kan ook totaal anders worden neergezet. Dit ter beoordeling van de regisseur.

EERSTE BEDRIJF

Decor/toneelbeeld: een wat rommelige studeer /werkkamer. Een bureau in het midden van het toneel, met daarop een tekstverwerker of schrijfmachine, enkele opengeslagen (woorden)boeken. Op de achtergrond een deels gevulde boekenkast. Mogelijk links en rechts aan de zijkanten een deur, maar opkomst en afgang kan ook via de coulissen of poten. Verder een stoel, een laag bed, stretcher of soort van divan, een tafeltje op de achtergrond met daarop een koffiezet- apparaat, senseoapparaat of theepot. Houd verder het toneel kaal: een teveel aan rekvisieten leidt af van spel en handeling. Als het doek open gaat of het toneellicht feller wordt, zit Henk de Vries achter z'n bureau te werken, het gezicht naar de zaal gericht. Links achter op het toneel een kamerscherm, straks nodig in het derde bedrijf.

Henk: *(prevelend, bladerend in een woordenboek)* Hoe zeg je dat in goed Nederlands... Zó, dat ze het begrijpen, de stakkers... Zij had hem in haar bloed? Nee, dat is te drastisch... Ze was vervuld van hem? Klinkt weer zo lichamelijk... Ze hield van hem? Hmm, te slapjes... Ze was gek op hem... Nee, ook niet... Ze aanbad hem... Nee, dat bedoelt Tolstoi niet zo... Hmmm... Moeilijk. *(dochter Judith op van rechts)*

Judith: *(loopt op haar vader toe, buigt zich over hem heen, kust hem licht op de wang)* Vadertje... Het is schitterend weer buiten... De eerste mooie voorjaarsdag! Wat zit je hier nou te somberen...

Henk: *(aangenaam verrast, lachend opkijkend, de kus beantwoordend)* Dag kind... Ik somber helemaal niet... Ik vertaal Tolstois "Anna Karenina"... Die hopeloos verliefd is op haar Graaf Wronski... Ah, wacht... "Hopeloos verliefd..." Ja, dát is de goede vertaling... *(werkt op de tekstverwerker of schrijfmachine)* Zo, ja, juist... En die vertaling moet wél áf, lieve dochter van mij... M'n uitgever betaalt m'n voorschot niet voor niets.

Judith: *(staand bij het bureau, een boek doorbladerend)* Anna Karenina... Wie is dat, ken ik die?

Henk: *(zuchtend achteroverleunend in zijn bureaustoel, hoofdschuddend)* Anna Karenina is een roman van de Russische schrijver Tolstoi... *(sarcastisch)* Nog nooit van gehoord zeker?

Literatuurgeschiedenis is zeker óók taboe in het voortgezet onderwijs?

Judith: (*schamper*) Lieve hemel, vader... Ouwe Russen die al meer dan 100 jaar dood zijn... Wie heeft daar nu nog belangstelling voor... Daar is niet dóór te komen!

Henk: (*ijverig knikkend*) Dáár heb je gelijk in... Loodzwaar. Dus ik vertaal het opnieuw in modern jong Nederlands, bewerk het hier en daar, en snoei wat overmatig taalgebruik weg.

Judith: (*ongelovig*) En dat verkóópt?

Henk: (*droog*) Ik was drie maanden bezig met "Oorlog en Vrede"... Óók van Tolstoi... Daar zijn in het afgelopen half jaar 50.000 exemplaren van verkocht, de zesde druk komt volgende maand uit... Ja hoor, dat verkoopt héél aardig.

Judith: En dat verdient ook?

Henk: (*vergenoegd*) Daarvan kan ik uiterst comfortabel rondkomen, als man alleen.

Judith: (*relativerend*) Mama vond het altijd maar een armetierige bedoening.

Henk: (*ironisch en spottend*) Je moeder! Mijn rupsje-nooit-genoeg! Nee, maar daar was ook niet tegenop te verdienen, zeg... Jouw moeder had geen gat in haar hand... Jouw moeder heeft gewoon geen handen! Die dacht maar aan één werkwoord als ze het woordje "geld" ergens zag staan: uitgeven!

Judith: (*vergoeijikend*) Waarschijnlijk zit Charles niet zo op de centen als jij.

Henk: (*verbaasd*) Charles? Heet-ie nou "Charles"? Wat is er mis met "Karel"? Karel de Vries, groothandelaar in lompen en metalen... Ordinaire oud-ijzer-boer...

Judith: (*pesterig*) Eén van de grootste vastgoedhandelaren van het land.

Herik: (*even pesterig terug*) Ja, met een kordon van beveiligers om hem heen, en constant een paar dure advocaten achter de hand... Hij mag wel oppassen!

Judith: (*verbaasd*) Oppassen? Waarom?

Henk: (*fijntjes*) Omdat, mijn lieve beste dochttertje Judith, in dat soort milieus mensen nog wel eens tegen een kogel aanlopen, of zoiets... Zit jouw lieve moeder in één keer van een luxeappartement in Torremolinos, met plenty geld om stuk te gooien, op een flatje drie-hoog achter in Amsterdam-Noord, met

een nabestaandenuitkering of bijzondere bijstand.

Judith: (*geringschattend rondkijkend*) Nee, de manier waarop jij woont, daar word je vrolijk van... Op een tweekamerappartement in... (*hier moet de naam genoemd worden van de plaats waarin het stuk gespeeld wordt!*) En hoe kom je erbij dat Charles bedreigd zou worden? Er is niets op die man aan te merken en mama is stapelgek op hem.

Henk: Ze worden bij bosjes omgelegd...

Judith: Je bent gewoon jaloers, Henk de Vries!

Herik: (*verwerend*) Op die voddenboer? Bewaar me! Maar hij lóópt het een keertje op! Een of andere Joegoslaaf of Albanees... Voor een handvol dollars helpen ze je naar de andere wereld.

Judith: (*hoofdschuddend*) Wishful thinking, papa!

Henk: (*achteloos*) Ach, misschien wel... Maar goed, je komt hier niet om je kennis over de Russische klassieken bij te spijkeren, neem ik aan?

Judith: (*stralend*) Nee vader... Ik ga trouwen!

Henk: (*niet het minst onder de indruk, eigenlijk een beetje onverschillig*) Kijk eens aan... En wie is de gelukkige?

Judith: (*ontnuchterd*) Erg opgetogen klink je niet.

Henk: (*zuinig*) Nee... Ik zie het huwelijk niet als een permanente staat van gelukzaligheid... Maar ja, misschien heb jij meer gelijk dan ik met die verkwistende moeder van je.

Judith: (*geïrriteerd*) Mama is helemaal niet verkwistend!

Henk: (*betogend, gaat tegenover haar staan*) Ik ging voor een studiereis van veertien dagen naar Moskou... Er stond ruim vijfduizend gulden op onze gezamenlijke rekening en ik had ruim tweeduizend gulden contant bij je moeder achter gelaten... Toen ik thuiskwam stonden we achtduizend gulden róód en had ze nog drie kwartjes in haar portemonnee... Hoe wil je dat noemen dan, "extreem-zuinig" of zo iets?

Judith: Mama houdt van mooie dingen.

Henk: Schoenen van vijfhonderd gulden, een jas van ruim duizend, een-hoed-die-ze-nooit-droeg van zevenhonderdvijftig piek... Dan ga je hard.

Judith: (*simpel en beslist*) Ze zal het nodig gehad hebben. Ze had vaak niets om aan te trekken, zei ze.

Henk: (*giftig*) Ze had zeven kasten vol met niets-om-aan-te-trekken! En toen ik een keer onverwacht thuis kwam zat die Karel van d'r

in z'n blote kont in één van die kasten... Die had ook even niets om aan te trekken...

Judith: (*vergoeillijkend*) Een kleine misstap...

Henk: (*snuivend*) De snol.

Judith: Om daar nou meteen zo'n heisa over te maken...

Henk: (*boos en verachtelijk*) De slettebak...

Judith: (*geërgerd*) Je hebt het wél over m'n moeder!

Henk: De sloerie.

Judith: (*driftig*) Is het nou uit!!!

Henk: (*komt tot kalmte*) Ja, gelukkig is het nu uit. Al ruim tien jaar en dat is een hele bevrijding. 't Is niet te hopen dat jij de aard van je moeder hebt, hoewel... Hoeveelste vrijer is dit? Ik ben na de vijftien de tel een beetje kwijt geraakt.

Judith: (*vertederd*) Roel is een schatje.

Henk: (*verbouwereerd*) Roel? Welke Roel? Roel-de-zoveelste?

Judith: (*lachend*) Roel de Vries! Ja, hij heet ook De Vries, net als Charles...

Henk: (*stug*) Karel. Die vrijer van je moeder heet gewoon Karel... (*angstig*) Nee hè... Het is toch niet de zoon van die voddenraper?

Judith: (*licht beledigd*) Nee, hij heet toevallig ook De Vries, omdat die naam nu eenmaal heel veel voorkomt in ons land... Hij is geen familie en hij zit op de bus.

Herik: (*sarcastisch*) Een buschauffeur dus... Eén van de meer intellectuele beroepen. En gelukkig geen familie, zeg je... Weet je dat wel zeker? Aan inteelt hebben we niets, dat levert alleen maar schizofrenie op.

Judith: (*aarzelend, niet begrijpend*) Schischro.... schio... Wat is dat?

Henk: Schizofrenie. Een persoonlijkheidsstoornis... Je denkt dat je meerdere personen bent...

Judith: (*opgelucht lachend*) Nou, niet mijn Roel, hoor... Hij zou het wel kunnen zijn, want hij is redelijk stevig... En wat is er tegen toutingcarchauffeur? Hij komt overal in het buitenland, van Oostenrijk tot Marokko... En hij is gék van sport. En van mij, natuurlijk.

Henk: (*zuinigjes*) Ze zijn allemaal nogal gauw gek van jou... Je bent niet zo moeilijk, en je gaat nogal makkelijk uit de kleren... Dat heb je van je moeder.

Judith: (*vermoeid*) Doe niet zo hatelijk. Ik loop tegen de dertig, ik wil mij settelen.

Henk: In een busstation.

Judith: Gewoon huisje, boompje, beestje... Kindertjes, en gezellig op de bank televisie kijken.

Henk: Wat een verheven levensdoel.

Judith: (*geïrriteerd*) Hè, toe nou, pap... Ik ben nou eenmaal niet zo als jij en mamma... Altijd maar met je neus in de boeken, mamma als lerares Oude Talen en jij als schrijver en vertaler... Dat eeuwige schouwburg bezoek van jullie, of weer naar een of ander concert van zo'n verschrikkelijk orkest... Jullie met jullie "cultuur"... Ik gruw ervan. Ik houd van lekker makkelijk en lekker simpel. Onderweg naar morgen enzo, of Goede Tijden Slechte Tijden, dát vind ik leuk.

Henk: (*zuchtend*) Onbegrijpelijk dat jij mijn dochter bent.

Judith: (*spottend*) Vraag om een DNA-onderzoek.

Henk: Je zou raar opkijken als zou blijken dat ik niet jouw verwekker ben... En wat zou je daar mee opschieten? Moet je je moeder vragen wie het geweest zou kunnen zijn... Ben je er eentje van de melkboer.

Judith: (*geërgerd*) Paps!

Henk: Of een andere toevallige passant.

Judith: Ik wil er niets meer over horen... Ik houd het bij mijn Roeltje. Hij op de bus en ik als hostess mee naar Zuid-Spanje... Gezellig.

Henk: (*vrolijk*) Ha, een familiebedrijf? De Vries Intra Tours, Uw voordelige reis naar het zonnige zuiden. Vlug en voordelig, maar wel je eigen brood meenemen.

Judith: (*koppig*) Het verdient goed... Roel en ik hebben een aardige spaarpot... Al zo'n tienduizend euro.

Herik: (*schamper*) Daar koop je vandaag de dag nog niet eens een garagebox voor.

Judith: (*verlegen*) Nee, dat weten we... Daarom kwam ik ook hier... Ik wilde vragen...

Herik: (*kortaf*) Dat dacht ik al... Hoeveel?

Judith: (*bedremmeld*) Eh... een ton...

Herik: (*geschrokken*) Sodemieters!

Judith: Je kunt je ook garant stellen...

Henk: (*nog nahijgend*) Een ton! Wie denken jullie dat ik ben, Dagobert Duck of zo?

Judith: (*vinnig*) Charles gééft een ton!

Henk: (*koel*) Je stiefvader Karel? Die scharrelaar in ongeregeld goed? Hij zal wel een regenton bedoelen, die zijn in de aanbidding bij de Bouwmarkt.

Judith: Charles zit in het vastgoed en hij heeft een leuk pandje voor ons in de aanbidding... Een erkerwoning in zuid, nog in de authentieke staat...

Herik: (*geschrokken*) Och heden... Nog nooit ene bliksem aan gedaan zeker?

Judith: De woning behoeft enige renovatie.

Henk: (*knikkend*) Dacht ik al... Een bouwval.

Judith: De woningen gaan daar weg voor ruim drie ton, en méér... We knappen die woning op, en verkopen 'm dan weer... Als je dat een paar keer doet woon je gratis, zegt Charles.

Herik: En je bent op middelbare leeftijd... Fijn hoor, je leven lang slopen en verbouwen... Ach, waarom ook niet... Ik kan het toch niet mee- nemen... Een ton heb ik niet cash, lieverd, maar ik wil wel garant staan.

Judith: (*vrolijk verrast*) Paps! Je méént het écht!?

Henk: (*zuur*) Ik laat me natuurlijk niet kisten door zo'n omhoog gevallen aflegger...

Judith: (*verrukt*) Je bent een schát!

Henk: Maar regel alles in vredesnaam goed... Hypotheek bij een bonafide bank enzo...

Judith: We gaan naar de huisbankier van Charles... Daar bankiert het Koninklijk Huis ook.

Herik: Een reden te meer om zéér op je hoede te zijn... Enfin, je moet nu maar eens oud en wijs genoeg zijn... Ik kan je niet alles uit handen nemen. (*er wordt gebeld, of geklopt, vanuit de coulissen.*

Henk blij) Ha! De warme hap! (*tot Judith*) Eet je mee?

Judith: (*verrast*) Wat krijgen we nou... Roomservice?

Henk: (*loopt rechts de coulissen in als opende hij een deur, komt*

terug met in zijn kielzog Mei Ling Wan, die eventueel oosters gekleed is, zij draagt een groot dienblad met allerlei schalen en schaalmpjes, een bord, karaf met glazen enz.) Dit is Mei Ling Wan, mijn onderbuurvrouw. Mei Ling Wan studeert medicijnen en ze kookt, ze wast en ze strijkt om dat te kunnen betalen.

Judith: Krijgt ze geen beurs.

Mei Ling Wan: *(zet het dienblad neer, groet oosters met gevouwen handen en een lichte buiging naar Henk en Judith)* Oud Chinees spreekwoord zegt; Wie zichzelf kan redden, moet anderen niet lastig vallen.

Henk: *(in zijn handen wrijvend, vergenoegd)* Juist, dat bedoel ik maar. Mei Ling, wat ruikt het weer heerlijk... Wat heb je voor ons klaar gemaakt?

Mei Ling: *(licht dekseltjes van schalen en schaalmpjes)* Bamisoep... Gefrituurde garnalen en mosselen in pittige saus, een groenteschotelletje, en dit is geroosterde krab.

Judith: *(vol afschuw)* Ajakkes, allemaal van die vieze zeedieren... Van die modderkruipers... Brrr. Dat je dat lust.

Henk: *(glunderend)* Heerlijk, heerlijk.

Judith: *(tilt met een vies gezicht een deksel van een schaalpje)* En wat heb je erbij... Ach, gatverdarrie, rijst!

Mei Ling: Saffraanrijst.

Henk: Dat wordt smullen.

Judith: Eet je er nooit eens patat bij?

Mei Ling: Patat niet bekend in de Chinese keuken.

Judith: Altijd dat buitennissige eten... Chinees, Thais, Koreaans, Tibetaans...

Henk: Lekker.

Judith: Doe mij en mijn Roelie maar een lekkere bak patat met een frikadel. En een lekkere dot mayonaise. Of pindasaus.

Henk: Jullie zijn eetbarbaren... Zelfs een lekkere stampot is aan jullie niet besteed. Geen wonder dat de meeste Nederlanders zo dik worden.

Mei Ling: *(lachend)* Er zijn ook véél dikke Chinezen.

Henk: Dat zijn de uitzonderingen die de regel bevestigen.

Mei Ling: Ik ga het andere eten wegbrengen, ja? Ik kom vanavond Uw wasgoed halen. Eet U smakelijk! *(Mei Ling Wan rechts af)*

Henk: Dat kind kookt goddelijk. Ik betaal per maand een vast bedrag, en ik word compleet verzorgd.

Judith: Ja ja.

Henk: En Mevrouw Ibrimovic uit Bosnië maakt schoon.

Judith: Kijk kijk. Wie is die mevrouw zeg je?

Herik: Mevrouw Svetlana Ibrimovic, een mevrouw uit Bosnië. Zij heeft met geld van haar overleden man dit pand gekocht en er een kamerverhuurbedrijf van gemaakt. Mei Ling Wan woont onder mij, hierboven woont een Duitse ingenieur en aan het einde van de gang woont iemand uit Kenia, geloof ik, of uit Kameroen... Ik weet niet precies waar hij vandaan komt, maar hij is zo zwart als de nacht en spreekt alleen Frans.

Judith: *(met een vies gezicht)* En jullie eten allemaal dat eh... dat Chinese voer?

Herik: *(opgetogen)* Proef toch eens! Je weet niet wat je mist!

Judith: *(rillend)* Vader, ik vond het als kind al een crime... Chinees eten. Ik walg van nassi, ik word misselijk van bami, en iedere zondag werd ik wéér meegesleurd naar zo'n vies Chinees eethuis... Bah. Wat is er toch mis aan Mac Donalds? Of Wimpy, of Burgerking?

Herik: Alles smaakt daar hetzelfde. Gepoft karton. Hoe is het mogelijk dat jij mijn dochter bent.

Judith: Dat zei je zoëven ook al. Tja vader, ik ben totaal anders dan jij en mamma, maar sinds ze met Charles is...

Henk: *(geïrriteerd)* Karel!!

Judith: Sinds ze met Karel is dan, ook goed, eten we tenminste dingen die ik ook lust.

Herik: *(met afgrijzen)* Iedere dag Hollandse prak, met een gehaktbal en jus in een kuiltje. En een vlapflip toe zeker?

Judith: *(blij)* Ja. Of een bakkie yoghurt. Met veel suiker.

Herik: *(zuchtend)* Ik hoor het al... Je blijft niet eten. Ik eet wel alleen.

Judith: Vraag die Mei Tingeling of ze bij je komt eten... Wie weet blijft ze de rest van de avond ook nog... Je bent toch zo gek op Oosterse zaken?

Herik: *(grinnikend)* Mei Ling ziet me aankomen... Ik zou haar vader kunnen zijn.

Judith: Maar je bent háár vader niet... Je bent de mijne... Althans, daar gaan we vanuit. Ik ga er vandoor, dan kan ik nog in de snackbar op de hoek wat kroketten scoren voor Roel de deur uitgaat... Eten we die gezellig samen op en hij gaat voor tien dagen naar Italië.

Henk: Moet jij niet mee?

Judith: Ik ga overmorgen een week naar Praag... En daarna een Donautocht...

Henk: Jullie zien elkaar amper... Noemen jullie dat nu tegenwoordig een relatie?

Juditli: Dat doen we nu alleen maar om veel geld weg te brengen naar

de bank... En we nemen voor Charles steeds allerlei pakjes mee, en dat verdient ook goed.

Henk: Pakjes?

Judith: Ja, met speciale zendingen... Breekbaar vaak, als je dat met de gewone post verstuurd komt het nooit aan of in duizend scherven...

Henk: (*wantrouwend*) Wat voor pakjes?

Judith: Eigenlijk is het een beetje illegaal.... Kunstvoorwerpen enzo, bij de grens kan de douane daar nogal moeilijk over doen... In de laadruimte van de touringcar valt het niet op en zo komt het probleemloos op de plaats van bestemming. We doen het al jaren, Charles betaalt ons er goed voor... Soms wel duizend euro!

Henk: Is dat wel zuivere koffie?

Judith: Natuurlijk! Laatst nog, een paar dozen Swarovski, van die jaarstukken, die moesten helemaal naar Oostenrijk.

Herik: Swarovski kómt uit Oostenrijk.

Judith: (*argeloos*) O ja? Ik dacht uit Den Helder... Nou ja, het moest naar Oostenrijk dus en het waren zeven dozen... Gaf Charles me er per doos honderd euro voor! En Roel moest een paar pakketjes mee- nemen uit Tunesië... Dat leverde ook vijfhonderd euro op! Kijk, op die manier hebben wij ons huis én de verbouwing natuurlijk snel terug verdiend.

Henk: (*argwanend en benauwd*) God-zal-me-lief hebben... maar m'n lieve kind... Daar zit toch een luchtje aan!

Judith: (met dichtgeknepen neus) Aan jouw eten ook. Eet maar snel op, anders wordt het koud. Ajuus vadertje, en nog bedankt voor je garantstelling... Je hoort het van me als we je handtekening nodig hebben... Doei! (*Judith vrolijk en dartel rechts af*)

Henk: (*bezorgd hoofdschuddend haar nakijkend*) Dat dát mijn dochter is... Een lieve meid, dat wel... Ach, ik moet natuurlijk niet meteen overal wat achter zoeken en er het ergste van denken... Maar toch... Ik ga eten. (*maakt aanstalten om aan tafel te gaan. Wrijft zich vergenoegd in de handen. Stem van mevrouw Ibrimovic vanuit de coulissen*)

Svetlana: (*met accent*) Hein Heer De Vriest!! Wat ik moet doen met al die pakjes?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto